

2011. február 27 - **Véleményünk szerint megérett az idő Szócs Géza leváltására.** Aki liberális filozófusokat menteget az elszámoltatás elől, az megdolgozott érte. Szócs Géza interjút adott a Vasárnap Híreknek. Mélyinterjút, nagyon mélyet. Talán a hely szelleme, talán az RMDSZ-ben dülő harcok tették, de valahol baj volt.

Az interjúban beszélt például Alföldi Róbertről. Arról az Alföldi Róbertről, akit még a narancs bűvöletében élők is fejcsóválva mustrálgattak. Arról az Alföldiről, aki a modern liberalizmus kancsal prizmáján keresztül akarta elénk tárni klasszikusaink színpadai műveit. Ők azt mondták, modernség. Mi azt, gyalázat.

„Ha nem akarjuk, hogy a Nemzeti Színház körül ilyen gyilkos, értelmetlen polémia folyjon, akkor másnak kellene átvennie a színház irányítását, Alföldi Róbertnek pedig máshol, egy őt megillető, és méltó helyen kellene munkát biztosítani, ahol megbecsült igazgatóként folytathatja pályáját”- mondta Szócs. Igen, a Nemzeti Színház renoméját már megrogyasztotta Alföldi, hajrá, adjunk újabb színházat a kezei közé! Ez a feladata a kultúráért felelős államtitkárnak nemde?

Tudjuk Szócs Géza előéletéből, hogy nonkonformista volt a maga módján. Volt idő, amikor kiállt az erdélyi magyarságért, és olyan is, hogy magával Markóval is szembeszállt, amikor az úgy gondolta, nem szabad feszíteni a húrt, ki kell egyezni Ion Iliescuval és kormányával. Ám a régmúlt idők tettei soha nem igazolják a jelen rossz döntéseit. Márpedig az Alföldi Róbertről tett nyilatkozat meglehetősen felelőtlen. Ezt az államtitkár úrnak tudnia kellene. Mert ő nem Alföldi Róbert lelki üdvével tartozik elszámolni a nemzetnek, hanem a kultúra felemelésével. Azok elszámoltatásával, akik azt sárba tapossák, és azok felelősségre vonásával, akik ehhez asszisztálnak. No, itt az első alkalom, amikor nem megoldható a jóllakott kecske és az ép káposzta kirakatba állítása. Mert vagy elszámoltatjuk Alföldit, és mentjük, ami menthető a Nemzeti háza tájékán, vagy mentjük Alföldit és sutba a kultúrával. Ez az igazi gyilkos polémia. Márpedig egy felelősségteljes államtitkár ilyen döntéshelyzetbe soha nem hozza magát. Bár az is elég szánalmas, hogy ez egyetlen percig is mérlegelés tárgyát képezi.

Apropó elszámoltatás: a Fidesz nagy hanggal és felhajtással hirdette meg – halkan megjegyzendő, hogy a Jobbik tiszta hangja finoman meghatározta szólamaikat- az elszámoltatást. Való igaz, itt- ott elindult a nagytakarítás, legalábbis verbálisan. A végeredmény-tekintettel az eljárási gyakorlatra- még várat magára, de előlegezzünk bizalmat, hisz mindannyian elszámoltatás-pártiak vagyunk. Szóval, ebbe az idilli környezetbe rombolt bele államtitkárunk. Védelmébe vette ugyanis a Budai Gyula elszámoltatási kormánybiztos által megtámadott filozófusokat: "Nagyon nem örülök annak, hogy egy olyan rutinvizsgálat, ami nem fejeződött be, olyan helyzetet eredményezhetett, amely alkalmas vezető értelmiségiek lejáratására, velük kapcsolatos előítéletek gerjesztésére, prejudikálásra"- mondta.

Szócs Géza tehát ahelyett, hogy örülne annak, hogy végre beindult az elszámoltatás, nekimegy a sajátjainak is gondolkodás nélkül. Mint mondta, Heller Ágnes és Vajda Mihályt is olyan gondolkodóknak tartja, akik jelentős szellemi teljesítményekkel gyarapították a nemzet presztízsét, renoméját. Hát, korunk nagy gondolkodói szerintem sírva ülnek a sarokban. Arról

nem is beszélve, hogy nem a gondolkodás miatt számoltatnák el Helleréket, sokkal prózaibb az ok.

Összességében az, aki az ilyen félénk kis kezdeti lépések után azonnal visszatáncolna, az finoman szólva nyúlszívű. Tehát ha egy államtitkár ilyen rossz helyzetértékelést produkál, akkor meg is érdemli, hogy záros határidőn belül leváltsák. És az nem a – hogyan is fogalmazott Szócs úr?- boszorkányüldöző Magyarország hibája lesz, hanem egy gyáva lélek végtánca. Szócs úr, nagyobb annál a probléma, semhogy a kommunista időkben jól bejáratott plecsni-hadművelettel el lehessen altatni olyan kezdeményezéseket, amelyek végre a magyar nemzet kedvére valók. Fölösleges újabb és újabb díjakkal altatni a művészeket, mert őket – minden más híreszteléssel ellentétben- nem a forró kézfogás és a bársonydobozba zárt kitüntetés élteti, hanem a teltházas előadás után percekig tartó tapsvihar. Amikor elsírják magukat estéről estére a közönség szeretetétől. Márpedig annak a szeretetnek semmiképpen sem az Alföldi- féle művészet a záloga. Kérdezze csak meg a közönséget... **Nagy Kata**